

Prejudiciële vraag

Is artikel 15, lid 6, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) ⁽¹⁾ verenigbaar met de artikelen 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en met artikel 1 van het eerste aanvullende protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden?

⁽¹⁾ PB L 95, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 15 juni 2011 — Staatssecretaris van Financiën, andere partij Gemeente Vlaardingen

(Zaak C-299/11)

(2011/C 269/48)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Staatssecretaris van Financiën

Verweerster: Gemeente Vlaardingen

Prejudiciële vraag

Moet artikel 5, lid 7, aanhef en letter a, van de Zesde richtlijn ⁽¹⁾ gelezen in samenhang met artikel 5, lid 5, en artikel 11, A, aanhef, lid 1, letter b, van de Zesde richtlijn, zo worden uitgelegd dat een lidstaat bij de ingebruikneming door een belastingplichtige voor vrijgestelde doeleinden van een onroerend goed BTW kan heffen in een geval, waarin:

- dat onroerend goed bestaat uit een op eigen grond en in zijn opdracht tegen vergoeding door een derde opgeleverd (bouw)werk, en
- die grond voorheen door de belastingplichtige voor (dezelfde) van BTW vrijgestelde bedrijfsdoeleinden werd gebruikt, en door de belastingplichtige voor die eigen grond niet eerder aftrek van BTW is genoten,

met als gevolg dat (de waarde van de) eigen grond in de heffing van BTW wordt betrokken?

⁽¹⁾ Zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1).

Hogere voorziening ingesteld op 20 juni 2011 door Deichmann SE tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 13 april 2011 in zaak T-202/09, Deichmann SE/Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) (BHIM)

(Zaak C-307/11 P)

(2011/C 269/49)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Deichmann SE (vertegenwoordiger: O. Rauscher, Rechtsadvocaat)

Andere partij in de procedure: Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen)

Conclusies

- het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 13 april 2011 in zaak T-202/09 vernietigen;
- de beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt (merken, tekeningen en modellen) van 3 april 2009 in zaak R 224/2007-4 vernietigen;
- het Bureau verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige hogere voorziening is gericht tegen het arrest van het Gerecht waarbij rekwirantes vordering tot vernietiging van de beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor harmonisatie binnen de interne markt van 3 april 2009 tot afwijzing van rekwirantes aanvraag voor inschrijving van een beeldmerk dat een afgeronde hoek met stippellijnen weergeeft, is afgewezen. De bescherming van het merk werd voor de klassen 10 („orthopedische schoenen”) en 25 („schoenen”) van de Overeenkomst van Nice aangevraagd.

Het bestreden arrest schendt artikel 7, lid 1, sub b, en artikel 74, lid 1, eerste alinea, van verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het gemeenschapsmerk (hierna: „verordening inzake het gemeenschapsmerk”).

Aan dat arrest ligt de onjuiste opvatting ten grondslag dat de loutere mogelijkheid respectievelijk waarschijnlijkheid dat het aangevraagde teken wordt gebruikt op een wijze die het geen onderscheidend vermogen verleent, volstaat om vast te stellen dat het merk in zijn geheel geen onderscheidend vermogen bezit. In feite volstaat echter reeds de voor de hand liggende mogelijkheid dat het teken wordt gebruikt op een wijze die het onderscheidend vermogen verleent, om een beroep op de weigeringsgrond inzake het ontbreken van onderscheidend vermogen uit te sluiten. Dit volgt uit een vergelijking van artikel 7, lid 1, sub b, van de verordening inzake het gemeenschapsmerk met artikel 7, lid 1, sub c, van die verordening en is een inmiddels gevestigd beginsel van de rechtspraak van het Duitse Bundesgerichtshof en het Duitse Bundespatentgericht.